

I. W. W:N EDUSTAJAN ALUSTAVA RAPORTTI

LETAN että päävirasto on huolestuneena odottanut tietoja minulta ja on edellyttänyt niitä saavansa. Se, että en ennemmin kirjoittanut, on selitettävissä monen eri seikan kautta. Yksi on, että minä en halunnut jättää mitään postin haltuun Moskovassa ja myöskin on tilanne Venäjällä sellainen, että oli mahdotonta hankkia tarvittavia aineksia selvään raporttiin. Teistä saattaa tuntua oudolta sanoa sillä tavalla, mutta semmoinen oli menettely, jolla kongressia johdettiin, yhdessä huonon kielenkäynnön kanssa, että asiakirjat siitä, mitä todella tapahtui, olivat mahdottomat saada käsille. Hyvin vähän englanninkielistä painettiin kongressin istunnon aikana, syynä ollessen se, että puuttui tämän kielen painamiseen tarvittavia välineitä ja työväimä. Nytkin, useita kuukausia jälkeinpäin, ainoastaan puolet kongressin menoa käsittelevistä asiakapereista on julkaistu ja ne ovat siksi kurjat kokoonpanoltaan, että ne ovat kokonaan arvottomia. Tämän tilanteen, ja toisten seikkojen, joita ei ole edullista mainita tässä, vaikutuksesta minä päätin hankkia kaikki muilla kielillä saatavissa olevat tiedot, ja jättää raporttini laatimisen siksi, että pääsen Amerikkaan. Nyt tahdon vain antaa yleiset ääriiviit siitä, mitä tapahtui Punasen Ammattiunionien Kansainvälisen kongressissa Moskovassa. Kun saavun kotiin ja olen tilaisuudessa hankkimaan enemmän aineistoa, tulen tekemään yksityiskohtaisemman raportin.

Kun saavuini Moskovaan heinäkuun 1 päivänä, tulin tietämään, että kolme munta työläistoveria oli ennättänyt ennen minua, toimien Metall- ja Konetyöläisten Teollisuusunionin edustajina. Olen tullut tietämään ainoastaan heidän jälkinimensä. He ovat Belinkis, Belotin ja Calvert. Belinkisillä ja Belotinilla olivat New Yorkin I. W. W:n paikallisosastojen piirineuvoston antamat valtuudet. Belinkis ja Belotin sanoivat minulle, että heidät, yhdessä Calvertin kanssa, oli valittu metalli- ja konetyöläisten konventsiosta, joka pidettiin Detroitissa helmikuulla, 1921. (Minulla ei ole mukani riittäviä muistilpanoja esittääkseni heidän selityksensä kokonaan, vaan täytyy luottaa muistiini.) Vaikka he olivatkin valittu M. & K. konventsiosta, niin päävirastossa ei kuitenkaan tahdottu tunnustaa heidän valtuuksiaan siitä syystä, että yleinen konventsiosta myöskin tulisi lähettämään edustajan, ja myöskin siitä syystä, että Hardy oli silloin Venäjällä ja edusti siellä I. W. W:tä. Calvert, jonka valtuuksia en nähnyt, oli minun tullessani Moskovaan, jonkunlaisella asioimismatkalla, jonka suhteen annan selityksen tultuani kotiin. Mutta tapasin hänet vähän ennen lähtöäni ja hän kertoi minulle samaa, kuin toisetkin edustajat. Hän oli päätyökirjurina metalli- ja konetyöläisten konventsiosta. Minä mainitsen näitä edustajia koskevat asianhaarat, että te voisitte saada selvemmän käsityksen eli ymmärryksen siitä, mitä myöhemmin tullaan sanomaan Punasen Ammattiunionien Kansainvälisen kongressista.

Ylempänä mainittujen osanottajain lisäksi oli työläistoveri Kraus myöskin saapuvilla edustajana, valtakirjan kanssa, jonka oli allekirjoittanut Roy Brown yleisen toimeenpanevan komitean puheenjohtajana. Kraus oli valtuutettu (ohjeiden mukaan) toimimaan varajäsenenä Hardyille, joka oli Venäjällä siihen aikaan, kun valtakirja oli annettu ja jonka suhteen ei voitu olla varmoja, josko hän voi viipyä tulevaan kongressiin saakka, viivy-

tyksien ja lykkäyksien vuoksi. Kraus on työskennellyt järjestön kirjapainossa Chicagossa venäjänkielisessä lehdessä.

Yllämainitut työläistoverit olivat olleet Moskovassa kaksi kuukautta ennen minun tuloani ja olivat jo ottaneet osaa muutamaiin ryhmäkokouksiin (caucus) toisten Amerikan edustajain kanssa. He olivat siihen aikaan virallisesti tunnustettuja I. W. W:n edustajia Punasen Ammattiunionien Kansainvälisen väliaikaisen neuvoston taholta ja toimivat parhaan kykynsä mukaan sijaisina, virallisen edustajan läsnäollessa.

Saavuttuani Moskovaan ja tultuani tuntemaan tilannetta, minä annoin näiden työläistoverien tietää valtuuksissani erikoisesti mainittavan, että minä tulisin olemaan ainoa I. W. W:n virallinen edustaja, joka oli yleisen konventsiosta valtuutettu ja kun tämä oli kirjoitettu valtakirjaani, oli heidän soveltauduttava parhaan kykynsä mukaan. He myöntivät tähän, jonka jälkeen heidät hyväksyttiin kongressin veljesedustajiksi. Minulla ei ollut mitään syytä vastustaa heidän ottamaansa kantaa, koskapa eivät he, eikä viranomaiset Moskovassa tietäneet, josko yleisestä konventsiosta tulisi edustajaa ja sitäpaitsi muutama veljeysedustaja lisää jo ennestään täytetyssä kongressissa ei voisi tehdä mitään eroa. Itseni ja jo mainitsemieni työläistoverien lisäksi, tulin tietämään seuraavien henkilöiden olevan Moskovassa edustajina Amerikasta:

(1) Ella Reeves Bloor (nimellä Emmons), edustaa kolme International Association of Machinists osastoa: Paik. os. 337 Chicagossa; paik. os. 225 Daytonissa, O.; ja paik. os. 47 Denverissä, Colo., yhteensä noin 18,000 jäsentä.

(2) Crosby, edustaa Amalgamated Metal Workers, Amalgamated Food Workers, Boot and Shoe Workers, vähemmistökomiteaa Bostonin vaatetusammateissa, Amalgamated Clothing Workers vähemmistöä Bostonista, yhteensä noin 25,000—40,000 jäsentä.

(3) Hulet Wells, edustaa Seattle Central Labor Councilia, noin 50,000 jäsentä.

(4) Dennis Batt, edustaa Detroit Federation of Laboria; 60,000 jäsentä.

(5) Joseph Dixon, edustaa Kansasin kaivosmiehiä, New Yorkin United Labor Councilia ja Trade Union Educational League, Kansas Citystä. Yhteensä noin 75,000—80,000 jäsentä.

Yllämainittujen lisäksi, jotka hyväksyttiin osanottajiksi päätösvaltaisilla äänillä, oli vähäinen armeija veljesedustajia, jotka olivat saaneet valtakirjansa New Yorkissa olevalta Punaselta Työtoimistolta ja joista useimmat olivat myöskin edustajia kommunistien kansainvälisen kolmanteen kongressiin, joka oli silloin istunnonssa, ja he palvelivat sopivana täyteenä Punasen Kansainvälisen kongressissa. He edustivat kaikkea mitä tunnetaan ja mitä ei tunneta amerikalaisessa työväenliikkeessä. Tultuani tajumaan niiden järjestöjen luonteen, joita nämä yllämainitut edustajat väittivät edustavansa, minä viipymättä jäin protestini valtakirjakomitealle ja vaadin heitä (lukuunottamatta Crosbya) jäävätkänsä olemasta edustajina "päättösvaltaisella äänellä." Minä myöskin vaadin nähdäkseni ja tutkiakseni niiden edustajain valtakirjoja, joita vastustin, ja tulin tietämään että Dixonin valtuudet olivat suoranaista petosta. Hän väitti edustavansa United Labor Councilia New Yorkista, mutta minkäänlaisia valtakirjoja ei löy-

tynyt mainitulta järjestöltä. Dixon ei senlisäksi edes tiennyt missä paikkaa New Yorkia tällä visillä järjestöllä oli pääkortteerinsa, eikä hän myöskään tiennyt yhdenkään sen virkailijan nimeä. Hänen valtuutensa Kansasin kaivosmiehiltä olivat myöskin poissa, mutta New Yorkissa olevan Punasen Työtoimiston valmistama valtakirja näytti mennevän täysivaltaisesta United Labor Counciliin ja Kansasin kaivosmiesten valtakirjasta. New Yorkin United Labor Council, sikäli kun vain ymmärtää, on järjestö, joka vastaa samaa tarkoitusta radikaalisille, itsenäisille unioille tuossa kaupungissa, kuin unioiden keskusjärjestö A. F. of L:ssä. Se on propagandakeskus, eikä sillä ole valtaa sitoa jäseniään Punaseen Kansainväliseen. Ne Kansasin kaivosmiehet, joita Dixon väitti edustavansa, oletetaan olevan ne eri piirit mainitussa valtiossa, jotka ovat osa United Mine Workers of America järjestöstä. Varmaa kuitenkin on, että ne eivät koskaan lähettäneet Dixonia edustamaan itseään, mutta hän esiintyi Moskovassa heidän edustajanaan. Trade Union Educational League on oletettu järjestö Kansas Cityssä ja todellisuudessa on olemassa ainoastaan paperilla. Oletettavasti on se kommunistinen järjestö, propagandatarkoituksia varten. Se, että Dixonin valtakirjat näiltä järjestöiltä oli tehnyt New Yorkin punanen työtoimisto, eivätkä järjestöt itse, on sitova todistus siitä, että hänen läsnäolonsa Moskovassa oli erikoisesti järjestetty ja että tämä punanen työtoimisto oli se keskus, jonka kautta Amerikan Kommunistipuolue työskenteli hallitakseen amerikalaisia lähetystöä. Punanen työtoimisto itsessään ei ole mitään sen enempää, kuin kommunistisen kansainvälisen toimisto ja toimii se semmoisena.

Dixon oli Punasen Ammattijärjestöjen Kansainvälisen väliaikaisessa neuvostossa amerikalaisena edustajana ennenkuin viimeinen kongressi valitsi erään toisen. Ketä hän edusti, sitä ei kukaan tiedä. On kylliksi tietää että Dixon on kommunisti; se selittää koko asian.

Battin, joka edusti Detroit Federation of Laboria, valtakirjassa sanottiin selvästi ja erikoisesti, että kantaja oli lähetetty veljesedustajaksi.

Bloorin eli Emmonsin valtuudet ovat avoimet epäilykselle ja kuka hyvänsä lieneekään se, jolle ne olivat tehdyt, niin hänelle oli annettu valta toimia ainoastaan veljesedustajana. Varmaa on että nämä kolme paikallisosasto tuhansien mailien matkan päässä toisistaan, eivät valinneet samaa henkilöä edustajakseen, kukin valiten edustajansa jotenkin samaan aikaan. Asia on yksinkertaisesti siltä näkökannalta että Emmons eli Bloor on kommunisti ja kaikki mitä tarvittiin, oli kirjepaperi ja kirjoituskone.

Wellsin, joka edusti Seattle Central Labor Councilia, valtuudet olivat myöskin veljesedustusta varten.

Crosbyn valtuudet, sikäli kun on kysymyksessä Amalgamated Metal Workers, olivat kunnolliset, vaikkakin hänen edustuksensa Bostonin vaatetusammattien vähemmistöön ja saman kaupungin Amalgamated Clothing Workersiin nähden olivat epäilyksen alaiset ja enintään ovat nämä vähemmistöjä, jotka on rakentanut Amerikan Kommunistipuolue. Crosby on kommunisti.

Yksi mitä suurimmassa määrin merkitsevä seikka amerikalaisen lähetystön kommunististen jäsenten valtuuksiin nähden on se, että he edustivat eri osissa maata olevia järjestöjä. On ilmeistä että välimatkat merkitsivät vähän heidän laskelmissaan. Ja se tosiasia, että he eivät voineet kuulua jäsenenä järjestöön Kansas Cityssä ja toiseen New York Cityssä ja tulla valituksi samaan aikaan, ei näyttänyt merkitsevän mitään. Rehellinen

valtakirjakomitea asettaisi sellaiset valtuudet varmasti kyseenalaisiksi, mutta näyttää että nämä edustajat lähtivät Amerikasta täydellä vakuutuksella siitä, että heidät tullaan ottamaan vastaan. Ja heidät otettiin, avoimin sylin.

Mutta huolimatta siitä ilmeisestä petoksesta, jota mainitut henkilöt olivat harjoittaneet, valtakirjakomitea myöskin heille edustusoikeuden päätösvaltaisella äänellä, kuten oli odotettavakin.

Ne amerikalaiset edustajat, joita vastaan minä protesteerasin, olivat olleet Moskovassa kuukauden tai kaksi ennen minun tuloani. Tultuaan tunnustetuksi edustajiksi olivat he järjestäneet itsensä amerikalaiseksi lähetystöksi ja ryhtyneet valmistelemaan osanottoaan kongressiin.

Kongressin toimintatapojen mukaan, eli paremmin europalaisen asiainjärjestämistavan mukaan, jokainen lähetystö ryhmitettiin maansa mukaan. Siten esim. kaikki amerikalaiset edustajat olivat amerikalaisessa lähetystössä; englantilaiset edustajat englantilaisessa lähetystössä j.n.e. Nämä lähetystöt, joista useimmat olivat saapuneet touku-kuussa ja kesäkuun alkupuolella, pitivät kokouksiaan ja jokainen lähetystö valitsi jäsenet toimimaan eri komiteoissa, kuten valtakirjakomiteassa, perustuslakikomiteassa j.n.e. Minun saapuessani oli kaikki valmiiksi varustettua ja kongressin piti alkaa. Toiset I. W. W:n edustajat, joista olen edellä maininnut (Calvertia lukuunottamatta) olivat ottaneet osaa muutamain amerikalaisen lähetystön kokouksiin ja heidän selostuksiansa mukaan oli heidät jätetty kokonaan huomioon ottamatta ja lakkasivat he ottamasta osaa kokouksiin. Minä tulin huomaamaan että kaikki toiset amerikalaiset edustajat, yhtä ehkä lukuunottamatta, olivat kommunisteja ja ilmeisesti aikoivat sulkea ulos I. W. W:n minkäänlaisesta huomattavammasta asemasta niin paljon kuin mahdollista. Itse asiassa osoittivat he selvää vihamielisyyttä niin I. W. W:n edustajia, kuin itseään järjestöäkin kohtaan.

(Yksi huomattavimpia ilmiöitä Moskovon virallisissa piireissä on ilmeinen vihamielisyys I. W. W:tä kohtaan, ja erikoisesti Punasessa Ammattijärjestöjen Kansainvälisessä.)

Se mitä olen selittänyt edustajien laadusta, pitää myöskin paikkansa kaikkien muiden maiden edustajiin nähden. Heti alusta oli ilmeistä että jokainen lähetystö oli turvallisesti kommunistien kontrollin alaisena ja kaikki toimivat tarkasti kommunistisen kansainvälisen laatiman ohjelman mukaan. Monet Punasen Kansainvälisen edustajista sellaisista maista kuin Englanti, Ranska, Saksa, j.n.e. olivat myöskin olleet edustajina Kolmannen Kansainvälisen kolmannessa kongressissa ja ollen paikalla hyvissä ajoin, olivat järjestäneet kaikki itseään tyydyttävällä tavalla. Valtakirjakomitea (joka on tärkein, ottaen huomioon sen seikan, että se päätti edustajain kelpoisuudesta), oli enimmäkseen koostunut kommunisteista, jotka osoittivat (huonosti salattua) vihamielistä kantaa kaikkia syndikalistisia ja industrialistisia edustajia kohtaan.

Tällä valtakirjakomitealla oli ainoastaan yksi tehtävä ja se oli katsoa että riittävän suuri määrä edustajista oli kommunistien kontrollin alaisia. Syndikalististen ja industrialististen edustajain valtakirjojen suhteen olivat he erittäin ankaroitua tarkastuksessaan, mutta niiden edustajain valtakirjojen suhteen, jotka olivat kommunisteja, oli mitä tahansa kyllin hyvää.

Eri maat luokiteltiin neljään ryhmään: Englanti, Amerika, Saksa, Ranska, Venäjä, Espanja j.n.e. ensimmäiseen ryhmään ja vähemmän tärkeät teollisuusmaat toisiin ryhmiin. Ensimmäiseen ryhmään kuuluvilla mailloilla oli 16 ääntä, ottamatta huomioon edustajain lukumäärää; toiseen ryhmään

kuuluville oli 12 ääntä ja siten edelleen, aina viimeiseen ryhmään asti. Kukin lähetystö määrättiin jakamaan sille myönnetty äänet omassa kokouksessaan. Amerikalainen lähetystö, ollen suurimmalta osaltaan kokoonpantu kommunisteista, jakoi äänet oman mieltensä mukaan seuraavasti: Emmons 1, Crosby 3, Williams 3, Wells 3, Dixon 3, Batt 3. Yhteensä 16.

Heti alunpitäen oli ilmeistä, että kongressi tulisi jakautumaan selväpiirteisesti — yhdellä puolella kommunistit ja toisella puolella industrialistit ja syndikalistit. Ohjelma joka jakoi nämä kaksi ryhmää, on liian pitkä ottaa tässä esille ja onnettomuudeksi ei minulla ole mukana tarpeellisia aineksia, antaakseni kysymykselle tarpeellisen selvyyden. Mutta mihinkä tahansa katsoi, niin jokainen silloisen väliaikaisen neuvoston virkailijain toimenpide ja yleinen mielipide Moskovassa osoitti, että Punaisen Kansainvälisen kongressi ei tulisi olemaan mitään muuta kuin häntä kommunistisen kansainvälisen leijassa. Syndikalisteja ja industrialisteja vastaan osoitettiin outoa, mutta selväpiirteistä vihamielisyyttä. Amerikan työläisille se on outoa, mutta se sopii hyvin kommunistisen kansainvälisen menettelytapohjelmaan.

Paremmiin ymmärtäväisemmäksi Punaisen Kansainvälisen kongressissa olleiden edustajain laatua, täytyy minun lyhyesti selittää millä tavalla monet niistä oli lähetetty.

Amerikasta oli saapuvilla kuusi päätösvaltaisen äänen omaavaa edustajaa, minä itse niihin luetuna. Näistä kuudesta ainoastaan Crosby ja minä olimme radikaalisen työväen järjestöjen tai minkään muunlaisen järjestön virallisia edustajia. Emmons ja Dixon olivat kommunisteja (samoin oli Crosby), jotka Amerikan kommunistit olivat lähettäneet. Wells ja Batt olivat veljesedustajia A. F. of L:n unioiden keskusjärjestöistä. Kukaan näistä neljästä edustajasta ei voinut minkäänlaisten asianhaaran kautta osoittaa, että ne järjestöt, joita he edustavat tai sanoivat edustavansa, koskaan tulisivat kiinteäksi osaksi Punaisesta Ammattiunionien Kansainvälisestä. Myönnettiin, että Trade Union Educational League, jota Dixon edusti, oli ainoastaan Kansas Cityssä ylöspantu propagandatoimisto, tarkoituksella opettaa A. F. of L:n jäsenillä kommunistisia periaatteita. Kuitenkin väitettiin, että koska Kansas Cityn ammattiunionissa täytyy olla joltakin radikaalisia jäseniä, joilla ei semmoisina ollut järjestöä, niin oli heidän johdonmukainen edustajansa tämä Trade Union Educational League, tai toisin sanoen, Kommunistipuolue, Dixonin personoimana. Kommunistien näkökanta on, että jokaisella ammattiunionilla on n.k. radikaalinen vähemmistö, mikä pyrkii kukistamaan nykyiset A. F. of L:n taantumukselliset johtajat. Tällä radikaalisella vähemmistöllä ei ole järjestöä, jonka kautta se voisi saada äänensä kuuluville, mutta sen täytyy tulla edustetuksi Moskovassa. Kommunistipuolueella on järjestö, joten Kommunistipuolue nimittää edustajan edustamaan kaikkia näköpiiriin ilmestyviä vähemmistöjä. Tai panaksemme asian toiseen valoon: A. F. of L:ssä on monta radikaalia, mutta heillä ei ole järjestöä; Amerikan kommunisteilla on järjestö, mutta ei jäseniä.

Se tapa millä radikaalisia vähemmistöjä määrätään kommunistien piireissä, on erikoinen. Esimerkiksi: Seattlen työväen unionit menevät yleislakkoon vastoin "kansainvälisten" unionittensa virkailijain tahtoa, ottaen siihen osaa eri ammattiunionit; tai Seattlen Labor Council hyväksyy päätösesityksen, joka suosii Neuvosto-Venäjän tunnustamista. Tämä on vastoin Gompersin kantaa. Seattlessa on 60,000 A. F. of L:n jäsentä ja sen-

vuoksi, kommunistisen asianymmärryksen mukaan nämä 60,000 ovat vähemmistöä A. F. of L:ssä ja semmoisina ovat he oikeutetut, selitetyllä tavalla, saamaan edustajan Moskovaan.

Kansasissa on hiilenkaivajain keskuudessa pysynyt yllä vihamielinen kanta A. F. of L:n ja U. M. W. A:n johtajia vastaan. Heillä on n.k. edistysellinen johtaja ja menevät epävaltuutettuihin lakkoihin. Kansasissa on 70,000 hiilenkaivajaa, joita heidän yleisen kantansa vuoksi kutsutaan vähemmistöksi ja sellaisina olisi heidän saatava edustaja Moskovaan. Itse asiassa heidän täytyy se saada ja koska ei heillä vähemmistöä ole tilaisuutta valita edustajaansa, niin Kommunistipuolue punaisen työtoimiston kautta hyväntahtoisesti vapauttaa heidät tästä taakasta, ja kommunisti, joka ei ikäänään ole hiilikaivantoa nähnyt, lähetetään Moskovaan.

Mutta kommunisteilla löytyy muitakin menettelytapoja luoda vähemmistöjä. Muutamia kommunisteja työskentelee, sanokaamme, joissakin rautateiden pajoissa. Kommunistipuolueen jäsenenä muodostavat he mikä tunnetaan soluliikkeen nimellä ja semmoisina ovat virallisia kommunistisia edustajia kaikille niille vähemmistöille, joita voidaan tilanteen yhteydessä saada kokoon. Josko toiset työläiset, jotka saattavat olla radikaalisia mielitehtäviä, tietävät heidän läsnäolostaan ja että he ovat edustettuina, ei tee eroa asiassa. Valitseminen ei ole tarpeellista ehdonalaissa tapauksissa. Kommunisteilla on jokainen ammattiunioni mahdollinen vähemmistö ja useammassa kuin yhdessä merkityksessä. Kansain kaivosmiehet ja Seattlen työläiset ovat kansallisia vähemmistöjä, mutta sekä Kansain kaivosmiesten että Seattlen unioiden keskuudessa on toisia vähemmistöjä taantumuksellisten virkailijain olemassaolon vuoksi. Todellisuudessa ovat kommunistit muodostaneet niin monia vähemmistöjä, että joutuu ihmettelemään, josko enemmistöä enään onkaan olemassa. Nämä vähemmistöt tehdään tilanteita vastaaviksi. Täten kommunistit tarvitsivat kansallisia vähemmistöjä Punaista Ammattiunionien kongressia varten ja New Yorkin punainen työtoimisto hankki niitä viipymättä.

Olen huomannut asianlaidan olevan semmoisen, kuin tässä olen selittänyt, jokaiseen edustettuun olleeseen maahan nähden. Saksalla esimerkiksi oli yli seitsemänkymmentä edustajaa läsnä. Tästä summasta ehkä kaksitoista edustivat todellisia työväenjärjestöjä. Toiset edustivat vähemmistöjä Saksan ammattiunionistisessa liikkeessä. Melkein kaikki nämä vähemmistöjen edustajat olivat myöskin edustajia Kolmannen Kansainvälisen kongressissa.

Nyt voitaisiin kysyä (ottaen huomioon mitä olen sanonut) miksikä olisi olemassa niin suuri halu täyttää Punaisen Kansainvälisen kongressin edustajilla, jotka eivät edustaneet työväenjärjestöjä, vaikka Punaisen Kansainvälisen väliaikaisen neuvoston antamassa kutsussa sanottiin selvästi että kongressi tulisi muodostumaan radikaalisten ammattiunionien edustajista ainoastaan ja että puhtaasti taloudellinen kansainvälinen, kaikista poliittisista järjestöistä erillään oleva, tulisi muodostamaan. Minä ajattelen että jokainen taloudellinen järjestö, joka vastasi Punaisen Kansainvälisen väliaikaisen neuvoston kutsuun, uskoi tämän kansainvälisen tulevan olemaan täydelleen vapaan kaikkien poliittisten ryhmien ylivallasta. Vastaus tähän on yksinkertainen. Epäonnistuttuaan radikaalisten työväenunionien saattamisessa kommunistiseen kansainväliseen ja tietäen että kautta mailman vallitsi halu kansainvälisen perustamiseen, joka muodostuisi ainoastaan radikaalisista työväen-

TIE VAPAUTEEN

unioista; käsittäen että enemmän tai myöhemmin tämä kansainvälinen tulisi muodostamaan, saivat kommunistisen kansainvälisen taktiikat ajatuksen Punaisen Ammattiunionien Kansainvälisen muodostamisesta, jota hallittaisiin yksinkertaisesti sen seikan perusteella, että Moskova tulisi olemaan sen pääkortteerin. Siten tulisivat Punaiseen Kansainväliseen yhtyvät radikaaliset työväenuniot asettamaan itsensä täydellisesti kommunistisen kansainvälisen ylivallan alaisuuteen, samoin kuin jos ne olisivat unitteja itsessään Kolmannessa Kansainvälisessä. Suunnitelma, semmoisena kuin se paljastui keskusteluissa, on asettaa jokaisen kansankunnan työväenliike, radikaalinen ja muunlainen, kunkin maan poliittisen ryhmän ylivallan alaisuuteen, kommunistinen toimeenpaneva komitea tulleen olemaan mailman proletariaatin ylimpänä diktaattorina.

Niiden vähemmistöedustajain lisäksi, joihin olen jo viitannut, oli siellä edustajia maista, joissa ei minkäänlaista vallankumouksellista työväenjärjestöä ole olemassa. Siellä oli edustajia Palestiinasta, Georgiasta, (Aasiassa), Azerbaidžanista, Koreasta ja useista muista paikoista, liian suurilukuiset nimiteillä ja liian vaikeat löytää milteään kartalta. Se naurettava oletamus, että vallankumouksellisia työväenunioita löytyisi Azerbaidžanissa tai Palestiinassa ja se häikäilemättömyys millä edustajia näistä maista hyväksyttiin vallankumouksellisten työväenunionien kongressiin, ovat ainoastaan osoituksena niistä toimenpiteistä, joihin ryhdyttiin kongressin täyttämiseksi riittävässä määrin halutunlaisilla edustajilla, että haluttu ohjelma saataisiin menemään lävitse. Mutta mikä ohjelma tahansa olikin ajottu kongressin harkittavaksi, joutui se kadoksiin, tai lykättiin sivuun sen selvästi havaittavissa olevan pyrkimyksen tieltä, jonka tarkoituksena oli saattaa Punaisen Ammattiunionien Kansainvälisen poliittikojen kontrollin alaiseksi. Todellisuudessa oli siten, että useimmat edustajat Koreasta ja Azerbaidžanista olivat valtuutetut Moskovasta, eivätkä koskaan nähneetkään mainittuja maita.

Minä en voi kajota kongressin varsinaiseen toimintaan tässä raportissani, sillä minulla ei ole mitään asiaa koskevia, englannin kielellä painettuja asiapapereita täällä Berliinissä. Voin vakuudella sanoa että mitään rakentavaluonteista ei kuitenkaan esitetty eikä hyväksytty. Kun kaikki Punainen Ammattiunionien Kansainvälisen ensimmäistä kongressia koskeva on sanottu ja tehty, niin tulee ylöspannut tulokset osoittamaan seuraavaa:

Että toimeenpaneva neuvosto valittiin, (ei äänestetty) jonka jäsenet ovat kaikki kommunisteja ja että jokainen todellinen vallankumouksellinen työväenjärjestö, joka yhtyy Punaiseen Ammattiunionien Kansainväliseen, tulee olemaan tämän neuvoston hallintovalan alaisena. Tämä komitea vuorostaan tulee olemaan vain kommunistisen kansainvälisen toimeenpanevan komitean toimisto.

Yksi tärkeimpiä esimerkkejä petoksesta, jota kontrollissa oleva poliittinen ryhmä harjoitti punaista kongressia kohtaan, oli Andreytshinin valitseminen jäseneksi toimeenpanevaan neuvostoon. Andreytshine saapui Moskovaan muutamia päiviä ennen kongressin loppumista ja on, kuten yleisesti tiedetään, poliittinen pakolainen Amerikasta. Hän ei ollut edustaja eikä hänellä ollut valtuuksia milteään järjestöltä. Mutta hän on kommunisti ja häntä pidetään (Moskovassa) vaikutusvaltaisena I. W. W:n jäsenenä. Minä olen luottavaltalta taholta saanut tietää, että Andreytshine valittiin Amerikan edustajaksi toimeenpanevassa neuvostossa Moskovassa olevien amerikkalaisten

kommunistien salaisessa ryhmäkokouksessa. Ja enemmistö niistä, jotka ottivat osaa tähän ryhmäkokoukseen, eivät edes olleet edustajia Punaisen Ammattiunionien Kansainvälisen kongressiin mutta sensijaan olivat Kolmannen Kansainvälisen kongressin edustajia.

Vähän jälkeen saavuttuani Moskovaan ja arvioituani tilannetta, kuten olen lyhyesti kuvaillut, minä jäin pois Amerikan lähetystön kokouksista ja kieltäydyin ottamasta osaa heidän neuvotteluhinsa. En voinut saattaa itseäni ottamaan osaa sellaiseen ilveilevään toimintaan. Minä olin kolme ääntä omaava vähemmistö ja minua vastassa oli kolmetoista ääntä. Ja sen lisäksi vallitsi varma vihamielisyys I. W. W:tä vastaan. Näin että kongressi tulisi olemaan kommunistien määräysvallan alaisena ja että mitään ei voitu tehdä. Valtakirjakomitea päätti koko kongressin suunnan. Kaikki oli valmiiksi leikattu ja kuivatettu. Mitä tulee saapuville olleisiin vallankumouksellisten työväenjärjestöjen edustajiin, niin heidän olisi ehkä ollut parempi pysyä kotonaan.

Minut kuitenkin valittiin toimimaan kahdessa komiteassa (ei äänestämällä, vaan yksinkertaisesti ilmoitettiin että HE tahtoivat minun toimimaan niissä). Molemmat komiteat kokoontuivat samaan aikaan, joten oli mahdollista toimia molemmissa. Nämä komiteat luonnollisesti olivat poliittikojen ylivallan alaisia ja niiden työskentely oli ilveilyä.

Minä odotan kritiikkiä kommunisteilta Amerikassa, kun raportini tehdään julkiseksi. Kieltäytymiseni ottamaan osaa amerikkalaisen lähetystön kokouksiin ja komiteain toimintaan tullaan käyttämään hyökkäyksen perustana. Mutta minä tunnen oleeni oikeutettu menettelemään siten, kuin menettelin Moskovassa. Minä en voinut enkä halunnut toimia sopusoinnussa poliittisen masinan kanssa. Minulle, ja olen varma että jokaiselle todelliselle I. W. W:n jäsenelle vallankumouksellisten ammatti- ja teollisuusunionien ensimmäinen kongressi merkitsi kaikista poliittisten ryhmäin ylivallasta vapaan taloudellisen kansainvälisen rakentamista. Mutta tulin havaitsemaan, että kongressia hallitsi kommunistipuolue ja sellaisella ohjelmalla, joka asetti jokaisen teollisen järjestön mailmassa oman ylivaltansa alaiseksi.

Kongressin istuntokausi myöskin oli merkinä poliittisesta ylivallasta. Erikoinen piirre kongressiin nähden oli sen istuntokauden lyhyys. Voitaisi ajatella että kongressilla, joka on kutsuttu koolle perustamaan mailman laajuisia vallankumouksellisten työväenunionien järjestöä, olisi paljon neuvottelemista. Kongressin varsinaisen istuntoaika oli 12 päivää. Ottaen huomioon että jokaisen puheen kääntäminen oli tarpeellinen, samoin jokaisen ehdotuksen ja päätösesityksen, joka otti vähintään kaksi viidettäosaa ajasta, ja sen että monia puheita pidettiin kokonaan arvottomista kysymyksistä, niin kongressin varsinaisen rakentava työ supistui viiteen päivään. Mutta tämä rakentava työ (niin kutsuttu) on toinen asia, enkä voi käsitellä sitä tässä. Mitä hyvänsä kuitenkin lienee tehty rakentavassa suhteessa, voidaan helposti saada selville niistä painetuista pöytäkirjoista, jotka ovat, tai joiden pitäisi jo olla Amerikassa. Varmaa on että mitään ohjelmaa, jolla olisi yhtäläisyyttä käytännöllisen järjestämissuunnitelman kanssa, ei hyväksytty. Tässä on nähtävissä poliittisen ryhmän käsi. Koko totuus asiassa, muutamilla sanoilla lausuttuna, on se, että poliittinen ryhmä ei halunnut taloudellista kansainvälistä todellisuudessa, vaan ainoastaan nimellisesti. On selvästi nähtävissä että todellinen vallankumouksellisten teollisuusunionien kansainvälinen tulisi muodostumaan sellaiseksi voimakkaaksi järjestöksi omaten sellai-

sen mailmanlaajuisen vaikutusvallan vallankumouksellisella alalla, että poliittisten järjestöjen olisi pakko luovuttaa sille nykyinen hallitseva asemansa. Kommunistisen kansainvälisen taktiikat tietävät tämän, senvuoksi käyttävät he kaikki keinonsa kontrolloeratakseen sellaisen järjestön ja pitääkseen sen alkeellisella kehitysasteellaan.

Kongressin tulokset olivat minulle suuri pettymys ja samalla hyvä opetus. Venäjällä tekemiäni huomioiden perusteella ja tietojen perusteella niistä toimenpiteistä, joihin oli ryhdytty Punaisen Ammattiunionien Kansainvälisen kontrolloeraamiseksi, olen minä vakuutettu että todellinen vallankumouksellisten teollisuusunionien kansainvälinen ei voi olla olemassa, sen pääkortteerin ollessa Moskovassa, ilman ettei sitä hallitse kommunistinen kansainvälinen. Se on fyysillinen mahdottomuus. Koska selitys ylläolevaan väitteeseen vaatisi keskustelua Venäjän oloista, on minun jätettävä se yleiselle toimeenpanevalle komitealle.

Tosiassiallisesti kaikki edustajat syndikaalisista järjestöistä ja useat järjestöt itse olivat vastaan kaikkia kongressin toimenpiteitä. He ovat kaikki

käsittäneet poliittisen ylivallan. Minulla on hyvin tiedossani näiden edustajain yleinen kanta, kun melkein kaikki heistä ottivat osaa vähemmistön neuvotteluihin kongressin aikana ja heti sen jälkeen. Melkein kaikilla heillä on sama näkökanta, kuin minulla.

Monet Amerikassa ehkä hämmästyvät minun kantani suhteen ja minun on helppoa ymmärtää (ottaen huomioon kommunistisen propagandan, jota on niin tarmokkaasti sovellettu Amerikkaan) että monet eivät usko raporttini olevan tosiasioihin perustuvan, mutta kongressin tulos on ollut niin syvä pettymys minulle, kuin kenelle muulle tahansa. Minulla ei ole mitään etuja voitettavissa ottaessani kommunistivastaisen kannan. Mutta mitä minuun tulee, niin olen vastaan kaikenlaisia poliittisia puolueita, vallankumouksellisia ja muunlaisia. Ja se mitä minä olen tässä sanonut ja johon tulen lisäämään, palattuani Amerikkaan, tulee osoittautumaan todeksi myöhemmin.

Teollisen vapauden puolesta.

GEO. WILLIAMS.

KANSAN TAHTO

Verivirtoihin ei konsanaan
Sen nousua estää voi.
Sitä ei voida hallita pistimin
Joka kansan tahtona soi.

Ei tuomiot, vankilat, hirsipuut
Sen nousua, tenhoa vie.
Vuostuhannet sillä jo edessään
Oli vaivojen vaikea tie.

Se elää, se elää sittekin
Yli sorron ja kauhujen yön.
Ja voimakkaampanna entistään
Ylös nostaa se lapset työn!

On kansan tahto pyhin ain',
Tää kurjuus ilmi sen toi.
Viel' oikeutta kaikille julistain
Se tuomion torvena soi!

Mikael Rutanen.